

Vi skal også passe på, at vi ikke i vores iver for at fremme ligestilling reelt risikerer at sætte sagen tilbage, fordi der er nogle i den danske befolkning, som det efterhånden hænger ud af halsen. Det er jo tankevækkende, så svært det kan være i disse år at få specielt de unge kvinder med, og det er måske, fordi ligestilling for dem virker mere naturligt. Det kan vi så i vores generation håbe, at de har ret i. Vi kan så altså sige, at nogle gange kan man måske være lidt for optimistisk, men selvfølgelig er det op til hver eneste generation at finde sin vej til ligestilling.

Vi har stadig væk store problemer i det køns-mæssigt skævedelte uddannelsessystem, og det er selvfølgelig ikke noget, vi sådan kan lovgive om, for vi kan ikke tvinge flere ind i uddannelser, de ikke vil have. Men det er klart, det er et problem, at når vi f.eks. ser på de teknisk-naturvidenskabelige uddannelser, dominerer mændene, og når vi ser på forskningen, er det også mænd, der dominerer. Vi bør have en diskussion om hvorfor, så vi kan få afdækket, om der måske er nogle ting, vi kunne gøre bedre for at tilskynde kvinder til at være med dér.

Men på andre områder har vi også brug for, at der er flere mænd, og dér vil jeg først og fremmest nævne lærer- og pædagoguddannelserne. De burde måske indrettes sådan, at de appellerede til flere mænd, for det er faktisk problematisk, hvis de kommende generationer af børn næsten kun ser kvinder i de første år i børnehave og skole. Så ligestillingsproblemet går mange forskellige veje.

For lige at sige lidt om den internationale opfølgning, som jeg ellers vil komme tilbage til under forespørgselsdebatten, er der selvfølgelig utrolig mange ting at tage fat på, for det er jo på det internationale plan, at kvinderne virkelig er ude for massiv diskriminering. Vi så det i værtslandet, hvor hele debatten om pigers vilkår desværre på baggrund af værtslandets behandling af dem virkelig kom op og blev illustreret, sådan at man kunne se, hvad problemerne var; men det har dybest set noget med landets kvindesyn at gøre. Når man fravælger at få pigebørn, er der jo et eller andet galt, som vi så må håbe at man efterhånden finder ud af i de forskellige ulande.

Der er sagen om pigers og kvinders prostitution og spørgsmålet om tortur, omskæring, som jeg synes der udmærket blev sat fokus på, men vi skal nok også passe på i den internationale opfølgning, at vi ikke alene tager udgangspunkt i de mange negative ting. Vel har kvinder pro-

blemer, men det er altså i hvert fald ikke kvinderne selv, der er problemet, tværtimod er kvinderne en vigtig ressource og dermed en vigtig forudsætning for udvikling. Vi ser specielt i Afrika, men også i andre ulande, at kvinderne laver meget af det basale for livets opretholdelse. Her er det vigtigt, at vi kan hjælpe kvinderne med en miljømæssigt forsvarlig dyrkningsmetode, med bedre mulighed for at koge vand, for uddannelse er en af de vigtigste forudsætninger for, at vi kan få gjort noget ved befolknings-tilvæksten.

Vi skal også bruge vores bistandspenge til at blande os, så ligestillingsspørgsmålet indbygges både på FN-plan, i EU og hos os selv, men det må ikke ende i det rene rapportskriveri. Vi har brug for demonstrationshistorier og succes-historier som f.eks. kvindeprojekterne i Uganda og de mange mikrolån, som har sat kvinder i gang med forskellige erhverv i Afrika. Det viser sig jo, at kvinderne faktisk er ganske gode som iværksættere, og det er godt, hvis vi kan give dem hjælp til selvhjælp. Først og fremmest skal det være deres egen udvikling, vi skal ikke komme og presse noget ned over hovedet på dem, for vores måde at indrette samfundet på er ikke optimal, vores velfærd er noget, vi alt for ofte køber os til, og den virker kold og distance-rende.

Men vi skal hjælpe hinanden, og vi skal hjælpe kvindeorganisationerne med selv at finde deres vej til ligestilling, og jeg synes også det er i den ånd, regeringens handlingsplan kan ses.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Grunden til, at jeg tager ordet, er, at fru Hanne Severinsen nævnte en interessant ting, som jeg godt kunne tænke mig at fru Hanne Severinsen ville uddybe.

Det er spørgsmålet om de kvinder, der bliver udsat for forskellige former for overgreb, som man kunne kalde kønsspecifikke overgreb. Det er jo en del af bl.a. Platformens erklæring, at kvinderettigheder, herunder også de seksuelle rettigheder, er menneskerettigheder, og derfor synes jeg det var godt, at fru Hanne Severinsen var inde på det.

Hun nævnte også selv en række, og det står også i regeringens redegørelse, og det er sådan set det punkt, jeg godt kunne tænke mig at få en bemærkning til, for det handler om, hvad vi så skal gøre ved disse kvinder, som bliver udsat